

Horia

Mihai Eminescu

Să priveasc-Ardealul Lunii i-e rușine
Că-a robii copiii-i pe sub mâni străine.

Ci-ntr-un nor de abur, într-un văl de ceață,
Își ascunde tristă galbena ei față.

Horia pe-un munte falnic stă călare:
O coroană sură munților se pare,

Iar Carpații țepeni îngropați în nori
Își vuiău prin tunet gândurile lor.

- Eu am - zise-un tunet - suflet mare, greu,
Dar mai mare suflet bate-n pieptul său;

Fruntea-mi este albă ca de ani o mie,
Dară a lui nume mai mult o să ție.

- Nați suntem noi munții - zise-un vechi Carpat -
Dar el e mai mare, că ni-i împărat.

Atunci luna iese norilor regină,
Fruntea lui cea pală roșu o-nșenină,

Galbenele-i raze încing fruntea-i rece,
Că părea din munte diadem de rege.

Și un stol de vulturi muntele-nconjur,
Cugetând că-i Joe, dumnezeul lor,

Când în miezul nopții, cununat cu nimb,
Fulgere aruncă sus de pe Olimp.